

B. SUAT ÇAĞLAYAN

**Frenk Sokağı'nda
Sonbahar**

roman

BİLGİ YAYINEVİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Nergis Kokulu Frenk Sokağı

Çığlık atarak uyandığında terden sıırıslıkladı. Rüyasında uçakların yağdırdığı bombalardan korunmak için kendini bir çalığa atmış ama orada da vahşi köpeklerin saldırısına uğramıştı. Köpeklerle boğuşurken bilinçsizce hareket ettirdiği yaralı sol bacağına duyduğu dayanılmaz bir acıyla uyandı. Ağrı öylesine canını yakıyordu ki, doğrulduğu yatağında iki elini yaralı bacağına götürmesine rağmen değdiremeyince yardım isteyen bakışlarını çevresinde gezdirdi. Çaresizdi. Bütün acısını yüz kaslarında topladı ve gözlerini sıkı sıkıya kapayarak kendisini arkaya bıraktı. Acısına biraz olsun katlanabilir hale gelince gözlerini açarak çevresine baktı. Bir hastabakıcı şefkatli bakışlarla kendisini izliyordu. Zor anlaşılan sözcüklerle, “Burası neresi?” diye sordu.

“Reşid Paşa Hastane Gemisi’ndesiniz, Doktor Bey” dedi hastabakıcı. “Adım Safiye Hüseyin. Bu gemideki diğer yaralılarımız gibi sizi de İstanbul’a götüreceğiz.”

Biraz doğrularak, kanaması sargının üzerine çıkmış yaralı bacağına bakarken o taraftaki ayak parmaklarını oynatmaya çalıştı. Bulutların arasından göz kırpan güneş gibi yüzünde bir umut ışığı belirdi. Hemşireye baktı.

“Parmaklarımı oynatabildiğime göre durum ağır sayılmaz, değil mi?”

“Doktor Bey, iyi bilirsiniz ki, bombanın açtığı hiçbir yara hafif olmaz! Hem yaranız geniş hem de tibia kemiğinde kırıklar var. Zaten bu nedenle birlik komutanı, Haydarpaşa Askeri Hastanesi’ne gönderilmenizi istemiş. Ben yara temizliğini yaptım ve kanamayı da kontrol etmeye çalıştım.”

Dr. Yüzbaşı Ali İzzet, çekmekte olduğu acıyı gösteren yüz ifadesiyle bulunduğu gemi kamarasının tavanına bakıyor, bir yandan da olayın nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Kesik kesik ve zorlanan bir sesle, “Karargâh revirinde yaralıların tedavisini yapıyorduk” diye anlatmaya başladı. “İngilizlerin Arıburnu’na çıkarma yaptıklarını öğrenince sağlıkçı askerlerle oradaki sargı merkezine koştuk. Çünkü aynı anda askerlerimize taarruz emri verilmiş ve daha ilk dakikada çok sayıda yaralı gelmeye başlamıştı. Hemen ilkyardıma başlamıştık...”

Acı içinde kısıtıldığı gözlerinde neler olduğunu anımsamaya çalışan dalgın bir bakış belirdi.

“Tam o sırada üstümüzde İngiliz uçaklarının uçuşunu ve ardından da bir patlama olduğunu hatırlıyorum, gerisi yok” dedi.

Safiye Hüseyin, merakla sordu:

“Sargı merkezinin üzerinde Kızılay işareti yok muydu?”

Gözlerini hafifçe aralayan Dr. Ali İzzet, “Elbette vardı Safiye Hanım” dedi. “Ama adamların gözü dönmüş, kim dinler Kızılay işaretini?”

Yüz kasları yeniden kasıldı. Acı içinde kıvranmaya başlayınca, “Dünden beri, acınızı azaltmak için aralıklarla size eter koklattım. Yine koklatmamı ister misiniz? Morfin çok az kaldı, onu da ameliyatlarda kullanıyoruz.”

“Olur” dedi Ali İzzet. “Sayenizde şu âna kadar çektiğim acıları hatırlamıyorum. İyi ki varsınız!”

Safiye, yaralı bacağa eğilerek sargının alt kısmındaki taze kanı gösterdi.

“Yaranızın sargılarını yeniledim ama gördüğüme göre kanama devam ediyor. Hem yaranıza dikiş atılmalı hem de kırık kemiğin tespit edilmesi gerekiyor!”

“Gemide doktor yok mu?”

“Genç bir askeri tıbbiye öğrencisi var. Galiba dördüncü sınıftan alıp getirmişler. Çok çalışkan ama ameliyatlarda çok zorlanıyor. Zaten şu anda onu da alıp Settülbahir’e götürdüler. Orada yaralı çokmuş!”

Safiye Hüseyin bir süre bekledikten sonra dilinin altındakini çıkardı.

“Doktor Bey, isterseniz sizin denetiminizde yaranıza dikiş atabilirim çünkü kanamayı durdurmamız gerekiyor.”

Ali İzzet’in kararsız bakışlarını tavana diktiğini görünce onu ikna etmek için, “Hem bu gemide hem de öncesinde doktorlar kadar dikiş atmışlığım var doktor bey! Doktor olmasaydınız size sormazdım bile. Ama sizden izinsiz yapamam!” dedi.

Bunu duyunca biraz mahcup olan Dr. Yüzbaşı Ali İzzet, Safiye Hanım’a umutla baktı.

“Bu kanamayla beklemek doğru olmayacağına göre, işe başlamanızda bence bir sakınca yok!”

“Ama önce şu üstünüzdekileri değiştirmemiz gerekiyor” dedi Safiye Hüseyin. “Ben birazdan yanınıza bir erkek hastabakıcı göndereyim, üniformanızı ve kanlı iç çamaşırlarınızı değiştirsin. Sonra da yaranızı size gösterip önerilerinizi almak istiyorum. Ama öncesinde biraz eter koklatarak ağrınızı azaltalım!”

Bu konuşmaların ardından yandaki kamarada yatmakta olan diğer hastasının yanına geçen Safiye Hanım, kamarasına girmekte olduğu askere İngilizce olarak, “Nasılsın George?” diye seslendi. Sonra da onunla İngilizce konuşmaya başladı. Yaraları hakkında

bilgi veriyor, iyileşeceğini ve sevgilisine kavuşacağını söyleyerek onu mutlu ediyordu. İngilizce bilen Ali İzzet, hemen bitişindeki konuşmaları duyunca kafası karıştı.

Bu kadın nasıl bir hastabakıcıydı? Anlattıklarına göre bir doktor kadar becerikli, İngilizce bildiğine bakılırsa da okumuş yazmış, hatta daha ileri eğitim görmüş olmalıydı. Peki ama İngilizce konuşan yaralı asker neyin nesiydi?

Safiye Hüseyin değişik bir hastabakıcı olmalıydı. Oradaki savaş koşullarına rağmen tertemiz giysiler içindeydi. Alnında saçlarını kavrayan ve arkadan beline kadar inen beyaz hastabakıcı başlığı, önden düğmeli ve beline oturmuş uzun, mavi giysisi vardı. Yüz çizgileriyle de bu meslek için yaratılmış gibi görünüyordu; genişçe alnı, hafiften yay çizen kalem kaşları vardı. Şefkatini ciddi yüz çizgilerinin altına gizlemiş, duygularını yansıtmaya izin vermeyen gözleri ve ince dudaklarıyla bir sağlık tanrıçası görünümündeydi. Alın düzlüğünün altında bir çukurla devam eden burnu, zekâ tanrıçası Athena'dan alınmış gibiydi. Dr. Ali İzzet, ne zaman bir kadında "Athena burnu" görse bunu bir zekâ göstergesi kabul ederdi.

Safiye Hüseyin'in gönderdiği erkek hastabakıcı Ali İzzet'in üstündekileri temiz hastane giysileriyle değiştirdi. Biraz da eter kokladığı için ağrısı azalmıştı. Tertemiz hasta giysileriyle yatmakta olan Ali İzzet'in yanına gülümseyerek giren Safiye Hüseyin, "Doktor Bey, yeni giysileriniz çok yakışmış" dedi.

Hastane giysisine şöyle bir göz atan Ali İzzet, umursamaz bir ağız ifadesinden sonra, hafif bir gülümsemeyle, "Bu hastane üniforması yakıştı mı, bilmiyorum ama ben asıl suratımı merak ediyorum. Cepheye gelinceye kadar her gün tıraş olurdum da!" dedi.

Odanın tuvalet bölümündeki küçük aynayı alan Safiye Hanım, "Askeri tıbbiyeliler her şartta yakışıklı olur" diyerek Ali İzzet'e uzattı.